

Korku

– poet19 · 19 Eylül 2012

Aslında hazzetmediğim bir ortamda birkaç saatimi geçirmek bunalttı beni. Arkadaşlar, daracık bir odada zamanı kovalarcasına eğleniyor. Kulakları tırmalayan müzik, kahkahalar, ağır şakalar... Her ne kadar zoraki gülücüklerle onların neşesine ortak olsam da anlam veremediğim bir kasvetle boğuluyorum. Onların kendinden geçmişçesine eğlenmelerine nispet olsun diye, elime kalemi defteri alıp, aslında tefekkür etmeleri gereken binlerce hadisenin tam da gözlerinin önünde cereyan etmesine rağmen, bakarkör haliyle her şeye kayıtsız kalmalarını hicvetmek istiyorum.

Kafama yediğim yastık, kör bir feneri andıran yorgun parıltıya odaklanan gözlerimi bir anda yeniden küçük odadaki curcunaya döndürüyor. Geceyi, mızıkçılık yapmadan beraber geçirme üzerine erkek sözü vermiş biriyken 'Annem beni çağırıyor.' diye, oyundan kaçmayı planlayan bir oyunbozan durumuna geldim. Elimde değil, tanımsız bir his bu. Makul bir bahane gerekiyor şimdi, bir Hızır eli lazım. Masum bir yalan uydurma planları yapıyorum. Hızır elini uzattı galiba. Telefonum çalıyor işte, bu gürültü patırtıda iyi işitemem ki. Hızla yerimden kalkıp diğer odaya geçmeye çalışıyorum. Bu arada, fark edilmemiş olmam ihtimaline karşı, 'Telefon geldi!' diye de bağıriyorum.

Henüz açmadan neden sustu ki bu alet. Ah şu cihazlar, ah şu teknoloji. Şarjı bitmiş olmalı fakat belli etmek hiç de hayırma olmaz. Diğer odaya geçip, bir iki dakika sonra curcunaya geri dönüyorum. Gayet ciddi ve vakur bir ifadeyle, 'Gitmem gerekiyor arkadaşlar.' diye, duyabilecekleri kadar yüksek sesle bağıriyorum. Kimi şaşkın kimi şaka yaptığımı düşünerek kimi de 'İşte aramızdaki kaypak!' dercesine yüzüme bakıyor. 'Neden, nereye?' sorularına maruz kalmadan açıklamaya çalışmalıyım:

--Yarın erkenden işe gitmem gerekiyor. Evden alacağım bir kaç şey var.

Beni erkenden çağırdıklarını ima etmeye çalıştığım hiyerarşik yapıdaki üstlerime homurdanmayı da ihmal etmek olmaz inandırıcı olmak lazım. Karşlarına dikilene kadar böyle püsküllü bir yalan söyleyeceğimi planlamamıştım. Tamamen doğaçlama.

Her ne kadar inanmış olsalar da beni kapıdan uğurlarlarken, gözlerinde ufak bir şüphenin varlığını seziyorum. Sanki 'Haydi git bakalım ama söylediklerin bizi pek tatmin etmedi.' der gibiler.

Merdivenlerden hızla indim ve lambalarla aydınlanan sokakta kendimle baş başa kaldım. Uydurduğum yalan nedeniyle yüzüm kızarsa da birazdan beni de kendilerini de unutup keyfin kollarına uzanacaklarını biliyorum. Bu fikir kendimi teselli etmeye yeter. Hiç de kaypak olmaya niyetim yok.

Sokak lambalarının ışıklarına sığınarak istikametsizce ilerlerken, hayatın yavaş yavaş durmaya başladığını

fark ediyorum. Evlerine gitmek için koşturan birkaç insan, hızla ilerleyen birkaç araba ve kepenk sesleri günden kalan son canlılık olmalı. Bir an önce eve gitmek, sıcak yatağa uzanmak ve deliksiz bir uykuya dalmak ne kadar güzel olur.

Ana caddede bir otobüs durağındayım. İki gün bir gece uykusuz kalınca, duraktaki kaygan, soğuk, sert oturaklar bile kuş tüyü yataktan farksız oluyormuş. Son takatimi de gözlerimi açık tutabilmek için harcıyorum.

Duraktan son otobüsler geçiyor. Kapanmak için irademe yalvaran gözlerime, otobüse biner binmez kendisine izin vereceğimi vaat ettim. Nihayet otobüs geldi ve ben binip en arka koltuğa oturdum. Sözümde durup kapattım gözlerimi şimdi.

Ana yollar, ara sokaklar... Işıklı, karanlık caddeler... Uyku sersemi birkaç yolcu... Durmadan sigara tütüren bir şoför ve kulakları tırmalayan motor sesi... Birden bunlar kayboluyor ani bir fren sesi işitene kadar. Fren sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda, gecenin maiyetiyle karşımda dimdik durduğunu görüyorum. Son yolcunun ardından bulanık bir şuurla karanlığa attım kendimi.

Gelmiş miydin inmek istediğim yere? Saat kaç olmuştu? Gecekonduların sıralandığı uzun sokak, uzaktan gelen ürkütücü köpek havlamaları ve alabildiğine karanlık... Aşına değilim bunlara. Az önce, benimle beraber otobüsten inen hırpani kılıklı yolcu da boş arazideki hafriyat yığınlarının arasında gözden kayboldu.

İnsan böyle zamanlarda rüya halinde kalmayı tercih eder ya... Garip, kâbusa yakın bir rüya olmasını diler o anın. Şuurum aydınlanmaya başladıkça korku parmak uçlarımda uyanarak damarlarımdan akıp bütün vücuduma sirayet etmeye başladı. İşte şimdi her şeyi hatırlıyorum: Yanlış otobüse bindim. Otobüste bir güzel uyudum ve ' Semtime geldim.' zannıyla da bilmediğim bir dağ başında iniverdim. Doğu-Batı, Kuzey- Güney belli değil burada. Hoş belli olsa da hangi yöne gideceğimi bilmeyince bir manası olmuyor yönlerin. Bir tabela, istikametimi belirleyecek bir işaret de yok. Nerdeyim ben? Az ötede başlarını kaldırmış birer insan silueti gibi duran mezar taşları belli oluyor. Derme çatma, yıkık dökük bir duvarla çevrelenmiş mezarlıktan başlarını uzatmış insan yığını andırıyorlar. Arkama dönmeye cesaret edemiyorum. Zira tam ensemde biri nefes alıp veriyor.

Ta uzakta, yamaçtan aşağı bakınca bir ışık yığını gözüme çarpıyor. Işığa mı yürümeliydim? Yürüdükçe daralan sokaktan mezarlığa iyice yaklaşacağım oysa. Bir zamanlar kahkaha atarak neşe saçan şu mevtalar neden bu kadar soğuk bakıyor bana? Kimisi güzel, kimisi yakışıklı değil miydi? Korkunun muhasarasında kıpırdayacak gücü bulmak ne mümkün. Sadece birazcık uyumanın cezası bu mu olmalıydı? Ceza mı bu acaba?

İrade benim, akıl benim... Artık karar vermek gerekiyor. Karanlık aklıma mukabele edercesine, bütün

maharetini gösterme niyetinde. Her madde olduğunun dışında bir vücuda bürünmüş. Yeşerdikçe güzelleşen, ferahlık veren ağaçlar yalın kılıç üzerime doğru gelen dirilmiş taş devri yaratıkları. Tılsımlı rüzgâr, yapraklarda canavar homurtularına dönüşüyor. Aklın varlığına isyan etmek geliyor içimden. Nasıl da yabancım oluverdi birden. Nasıl da feda etti beni bir avuç karanlığa, varlığıyla övündüğüm aklım.

Ensemde soğuk nefes iyice kendini hissettirmeye başlayınca, önce yavaş ve kısa birkaç adım atıyorum sonra ise aniden hızlanarak koşmaya başlıyorum. Ardımdan bir hayalet ordusu geliyormuş hissiyle, mezarlığa yaklaştıkça daralan sokağın karnında, ateşten kaçan bir karınca gibi sağıma soluma, önüme arkama dönerek, beni içine almak için ağzını açmış iştahla bekleyen mezar taşlarının arasından can havliyle boş araziye doğru kaçıyorum. Kimden, neden kaçıyorum? Kendimden mi, nihayetimden mi?

Mezarlıktan uzaklaştım. Alabildiğine geniş, kuru otların hâkim olduğu arazide, üç karış genişliğinde bir patika keşfedip, yürüyerek on dakikada ulaşabileceğim, bacalarından dumanlar yükselen ve fabrika olduğunu tahmin ettiğim yapılara doğru ilerlemeye başladım. Işığa yaklaştıkça köpek havlamaları, az önce takatten düşmüş olan bacaklarıma son bir hamle yapabilme cesareti veriyor. Fabrikanın ardına düşen karanlık sokaktan hızla geçip, yeniden, öncekinden daha da geniş boş bir araziye attım kendimi. Uykunun şefkatli kollarını özlediğim anlar. Kuru otların çıtırtısı beynimdeki evhamların kılıç sesleri adeta.

Aman Allah'ım saat bile durmuş. Birilerini aramak istiyorum ama teknoloji beni terk etti. Birkaç dakika önce aklımı aşan kuru otları atlattım. Şimdi ise kapkaranlık bir sokaktayım. İnşaatların iskeleti çıkmış. Boşluktaki gözleriyle bakıyorlar. Saklambaç oynarken kollarını açmışlardı oysa. Nasıl da sadık görünüyordardı riyakâr heyulalar. Her şey yalnızlığımy yakalamak için pusuya yatmış sanki.

Kara kedi... Daha dün bacaklarıma dalkavukça dolanmaya çalışan sen değil miydin? Gözlerine ne oldu da böyle beni ateşe davet eder gibi parlıyor? İntikam mı alıyorsun benden, süt döktüğün için azarladım diye. Az ötede, sokağın tam köşesinde duran mekânsız mı? Silueti belirgin. Kımıldayan bir gölge, canlı mı cansız mı?

Ay ışığı, romantik gecelerimin sessiz perileri neredesiniz? Gökyüzü beni boğacak kadar alçalmamıştı hiç. Maddenin ruhuma karşı ittifakı, yapayalnız bıraktı beni zamanın kordan kollarında. Anneciğim, biricik sevgilim, hani hiç bırakmayacaktın beni? Ya beni kahkahalarıyla şenlendiren dostlarım, gül kokulu zevklerim neredesiniz? Yürüyorum ölümün bir kere olduğunu bilerek. Ayaklarımdan kaymaya hazırlanan toprak, aslımın kendinden olduğunu bildiği halde yabancı duruyor. Kayacak, kayıyor... Boşluğa düşmeden bir el çekiyor yukarı beni. Düşsem kurtulacağım.

Neredeyim bilmiyorum hala. Zaman kaç? Zaman diye bir şey var mıydı gerçekten? İlk defa bu mevhumu sorguluyorum. Ölüme giden yolun adını zaman koyduk. Aslında saçlarımıza düşen aktan daha doğru bir saat yokmuş. Şimdi daha iyi anlıyorum kendimi: Yapayalnız kaldığında kendinden bile korkan bir

yaratığım. İşte kaçacak hiçbir yer yok. Yüzüme gülen her şey yüz çevirdi bana. İşte sayfalar açılıyor, sorular soruluyor. Cevap: Pişmanım. Basit bir imtihanı oysa. Cevapları önceden biliyordum ben. Öğretilmişti.

İşte bana bir şans daha: Evimi görüyorum. Kutsal bir nefes çekiyorum ve bütün madde yeniden gülümsüyor. Kapı açılıyor ve annem:

– Nerede kaldın oğlum, saat kaç oldu haberin var mı?

....

– Telefonuna da ulaşamadık. Arkadaşların çıktığını söyledi. İnsan haber etmez mi nereye gittiğinden?

...

Nerede kaldım? Nereye gidiyorum? Bir gün bütün telefonların şarjı bitmeyecek mi? Bütün endişeler süslü yalanlar olmayacak mı? Ben hiç hissetmedim ki endişelerinizi anne. Az önce neredeydiniz?

– Bir haller var sende...

– Yorgunum ve uykum var anne.

– Yatağın hazır oğlum...

Ah ne güzel yatacak bir yerimin olması. Bana sıcacık kollarını açan yalnızca iki metrelik yer. Yarın tanımlayabilecek miyim kendimi acaba?